Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Rige — dets Organisation og dets Borgeres Forædling.

(Fra „Millennial Star.")

Naar Menneskene først annamme Evangeliet i dets Reenhed af et oprigtigt Hjerte, blive de i Almindelighed saa begeistrede ved Beskuelsen af dets herlige Principer, at de indbilde sig, at Ingen, som har annammet det med saa stor Tro som de selv, kan undlade at efterleve dets guddommelige Forskrifter. De ansee det for umuligt, som Følge af deres egne rene Bevæggrunde, at Nogen kan indgaae i denne Kirke af andre Aarsager end ene og alene Kjærlighed til Sandheden, og de troe derfor som oftest, at de Hellige ere næsten uden Undtagelse fuldkomne i Overholdelsen af Guds Bud.

Vi sige ikke, at Alle, som annamme Evangeliet, betragte deres Brødre og Søstre i dette Lys, men Mange gjøre det, og disse blive selvfølgelig, naar de komme til Zion, høilig skuffede ved at finde, at Beboerne ikke ere saa fuldkomne, som de ventede, og de ere da let udsatte for at gaae til den modsatte Yderlighed og sige: dette kan umulig være Guds Rige, og disse kunne aldrig være hans udkaarne Eiendomsfolk. Saadanne Individer glemme, at Guds Rige lignes ved et Garn, som kastes i Havet og samler alleslags Fisk, baade gode og onde. Denne Lignelse fremsattes af Rigets tilkommende Konge, som uden al Tvivl maatte forstaae sig bedre paa dets Beskaffenhed og Love, end vi kunne. Man maa erindre, at Faderens Børn ere blevne samlede til „Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus" fra saagodt som enhver Nation under Himmelen, og have bragt med sig alle deres Svagheder, Fordomme, Meninger og Feil — at de ikke ere komne did, fordi de vare fuldkomne, men for at blive det. De elske Sandheden og ønske at blive underviste fuldstændigere om samme, thi der er netop den store Skole, hvor man kan lære om Guds Veie og at vandre paa hans Stier, for at de med Tiden kunne blive værdige til at bære Navnet „Hellige" med Ære.

Der gives Mange, som formedelst

Herrens Aands Inspiration have fornummet enkelte Glimt af Zions tilkommende Herlighed, saaledes som den udentvivl vil være, naar den er bleven „al Jordens Glæde," og de have i deres barnlige Henrykkelse forestillet sig, at de pludselig skulle paa en overnaturlig Maade bortføres fra al Babels Synd og Elendighed til dette skjønne Sted, og at i samme Stund, de sætte sine Fødder der, skulle de forvandles fra Oldinge til Ynglinge, fra faldne, skrøbelige Væsener til den høieste Reenhed og Fuldkommenhed, ligesom Sectererne troe, at man skal forvandles i et Dieblik, hurtigere end Lynet, fra al Jordens Forkrænkelighed og Synd til Udødelighed og evig Herlighed i Guds Nærhed.

Vi betvivle ikke, at Mange ville fornærmet tilbagevise Beskyldningen for nogensinde at have huset saadanne Tanker i deres Bryst, og ansee det som en Bebreidelse paa deres Forstands Bekostning, og dog nære de paa samme Tid Følelser og Forhaabninger, som ere ligesaa urimelige. De see næsten daglig de Svagheder og Ufuldkommenheder, som charakterisere Fleertallet af vore Sødskende, der stræber at leve som Hellige, saavel som den slette Vandel, der udmærker Enkelte, som i alle Tidsaldere have indsneget sig blandt Guds Folk, og desuagtet nære de den urimelige Tanke, naar man maa dømme efter deres Tale, at den blotte Forandring af Opholdssted, en Reise over Havet og en Tour over Sletterne, burde frembringe en vidunderlig Forandring i Folks Charakteer, saa at de Urene pludselig skulde blive Rene, de Uærlige redelige og de Lastefulde Elskere af Dyden, hvad enten de nu troe, at denne mærkværdige Forandring skal finde Sted paa Veien eller efter Ankomsten til Utah.

Herrens Aand har viist Mange, hvad Zion skal blive, men har ikke altid aabenbaret Midlerne, hvorved den skal naae sin Herlighed, eller de mangehaande Pligter og Prøvelser, som udfordres for at gjøre Zion og dens Indbyggere til hvad de skulle eengang være. Det er ligesom naar man nærmer sig et fjernt Bjerg; man seer det indhyllet i sit smukke Azur, med sine skovkrandste Tinder og krystalklare Bække, som funkle i Solstraalernes gyldne Glands, hvilket afgiver et fortryllende Skue og lokker Elskeren af ophøiede Naturscener til at klavre op ad dets ujevne Sider for at faae en endnu bedre Udsigt over det henrivende Landskab, der ligger udbredt som et Tæppe ved dets Fod. Men hans Die skuer fra Foden op til Toppen, og han seer ikke alle de Klipper, Strømme, Kløfter, Afgrunde, Farer og Vanskeligheder, som møde ham under Opstigningen. Først efterhaanden støder han paa alle disse Besværligheder, og hvis han er modfalden og forknyt, vil han vende om; men hvis han er dristig og behjertet, ville alle disse Hindringer kun anspore ham til forøgede Anstrengelser.

Saaledes er der mange Hindringer, som optaarne sig paa deres Vei, der stræbe efter celestial Herlighed, men de kunne beseires. Mange have allerede og mange ville fremstille sig for de Hellige, men ved Ydmyghed og Aarvaagenhed kan man uskadt overvinde dem herefter som hidindtil, og Zion vil visselig blive, hvad dens Navn antyder, en Bolig for de „Rene af Hjertet." Men for Nærværende maa Klinten og Hveden voxe tilsammen, de Retfærdige omgaaes med de Ugudelige, hvilket baade er nødvendigt og ret. Med Stolthed tør vi sige, at der siden Enochs Dage ikke har levet et Folk paa Jorden, hvis Vandel saavel i offentlig som i privat, i social og politisk Henseende har været saa kydsk og retskaffen som de Sidste-Dages Helliges. Ingen har af frit Valg gjort saa store Opoffrelser, Ingen har arbeidet med saamegen Eendrægtighed og

Iver for sine Medmennesters Vel, og Ingen har været saa villig til at adlyde Guds og hans Tjeneres Bud som de. Sandt nok, der gives mange daarlige Subjecter iblandt dem, men var det ikke saa, kunde Jesu Ord ikke blive opfyldte, naar han siger: „Efterdi Uretfærdigheden vil blive mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold hos Mange." Med disse Ord sigter han naturligviis ikke til Synden blandt de Vantroe i Verden, thi blandt dem kan man ikke vente at finde Andet end Synd og Last, og Ingen, som har annammet Evangeliet, vil føle sin Tro vakle paa Grund af den Daarlighed, han maa see i Babylon; tvertimod, hvis han besjæles af Herrens Aand, vil det kun anspore ham til større Troskab og Flid. Nei, det var Uretfærdigheden, som skulde blive „mangfoldig" blandt dem, der kalde sig Hellige, som han forudsaae vilde friste saa Mange. Det var Ugudeligheden blandt dem, de troede vare rene og fuldkomne, som skulde gjøre „Kjærligheden kold hos Mange."

Det er desværre altfor ofte, man seer Mænd, af hvem man paa Grund af deres Alder og Erfaring i Kirken var berettiget til at vente bedre, følge daarlige Exempler, istedetfor at modarbeide dem. Naar de see en eller anden Ældste gjøre sig skyldige i vanhellig Vandel, gaae de ikke hen til ham og advare ham i en kjærlig Aand, men tænke som saa: „Kan Broder Den og Den handle saaledes og dog blive staaende i Kirken, kan jeg det vel ogsaa," eller: „Hvis han kan gjøre saa og blive frelst, kan jeg det ligeledes." Saaledes gaae de med aabne Øine Skridt for Skridt ned ad Bakke, indtil Herrens Aand ganske har forladt dem, indtil Kjærligheden er bleven kold hos dem og de udelukkes af Christi Kirke.

Vi ville til enhver Tid hæve vor Røst mod slig en uværdig, umandig Fremgangsmaade, at tage Andres Daarskaber, som Vedkommende maaskee forlænge siden bitterlig have bebreidet sig, til Mønster for deres Handlinger. Der staaer skrevet: „Gaa ikke efter Mængden til det Onde," og vi ere ligesaa meget forpligtede til at gjøre Ret, om slet ingen Andre ville gjøre det, som om Alle og Enhver vandrede efter Guds Love. Vi maa lære at handle for os selv; vi maae plante Sandhedens Banner i vort eget Hjerte og holde os til det; vi maae sige af vor Sjæls fulde Overbeviisning: „Om Andre ikke ville tjene Herren, jeg og mit Huus vil tjene ham alle vore Dage og gjøre Ret bestandig." Alene saadanne Personer kunne være standhaftige til Enden og arve den celestiale Krone, de stride for. Herren kan vel en Tid tillade de Uærlige og Vantroe at staae blandt de Hellige i en eller anden viis Hensigt, men der er en Tid nær forhaanden, da „Syndere i Zion skulle frygte, og Hyklerne betages af Forfærdelse." Den store Bygmester benytter sig af dem nu som Redskaber, med hvilke han tildanner og forskjønner de levende Stene, hvoraf Zion skal opføres, eller som Sanden, hvormed han polerer dem, men naar de have gjort sin Tjeneste, ville de blive lagte tilside og forglemte som de første, eller skyllede bort og traadte under Fod som den sidste.

Lad Ingen være modfalden paa Grund af de Ufuldkommenheder, de see hos deres Sødskende, og endnu mindre troe, at Nogen kan gjøre Synd, stor eller lille, og dog blive frelst i Ordets fuldeste Betydning, thi det er en Umulighed. Kun de Rene af Hjertet skulle see Gud, og Ingen kunne indkomme i hans celestiale Rige, uden de ere saa rene og hellige som Englene i Himmelen. I den nuværende Prøvestand maae vi stadig stride mod Synden under enhver Skikkelse; vi maae kjæmpe mod Satan og hans Hærskarer om Be-

siddelsen af Jorden; vi kjæmpe for vor Fader og Gud, som er den retmæssige Eier og Konge af denne Klode, og vi opfordre alle Sandhedselskere, som ikke ere bange at leve for ham, ei heller at døe for ham, om saa skulde være, og som ikke ville lade sig rokke i deres Beslutning, hverken af hemmelige Forrædere eller aabenlyse Fjender, alle Saadanne opfordre vi til at træde ind i vore Rækker og hjælpe os at fortrænge Satan og hans Tilhængere fra denne Klode og grundfæste Immanuels Rige istedet.

Vi maae være beredte paa at træffe Fjender i vor egen Midte, men vi maae ikke lade os afskrække derved, og endnu mindre forøge deres Tal ved at slutte os til dem. Men uagtet alle deres Svagheder, gjøre de Hellige dog rask Fremgang paa Fuldkommenhedens Vei, og dersom vi ere trofaste og taalmodige, skulle vi erfare, at Evangeliets Principer ville blive aabenbarede og practiserede ligesaa hurtig vi ere istand til at annamme dem, hvilket vil gjøre alt det ret, som nu synes at være forkeert, stille os i det rette Forhold til Gud og til hverandre og skaffe os et Zion, som i Skjønhed, Storhed og Pragt langt vil overgaae vore dristigste Forventninger.

Correspondance.

Amerika

Hyrum City, Cache Valley, den 22de Februar 1863.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Jeg følte, det var min Pligt at tilskrive mine Venner i Danmark et Par Linier efter vore Emigranters Ankomst til Utah, men det er bleven opsat Dag efter Dag, saa det nu er temmelig silde.

Jeg skal aldrig glemme Deres Selskab og de mange hyggelige og velsignede Timer, jeg har tilbragt hos Dem; jeg betvivler ikke, at De og mine kjære Brødre gjøre god Fremgang, og at Herrens Værk ruller stadig frem, endskjøndt jeg ikke har hørt Noget directe fra Danmark, siden jeg forlod Dem.

I sidste October-Conferencee blev jeg kaldet til at flytte herop; det er en yndig Dal, som er særdeles skikket til Agerbrug. Her er elleve Settlementer, af hvilke flere ere temmelig betydelige og beboes af en stor Mængde Skandinaver. Jeg har ikke truffet en eneste Misfornøiet her, Alle synes at være besjælede af vor hellige Religions Aand, og Himmelen udgyder sine Velsignelser over dem, saa de hurtig voxe i timelig Velstand. I det Hele taget have de Overflødighed af Huse, Jorder, Heste, Qvæg, Faar, Sviin, Høns, osv.

Jeg har havt god Leilighed til at besøge de forskjellige Settlementer, siden jeg ankom hertil og glæder mig meget i mine Søskendes Selskab. Præs. E. C. Rich har nylig aflagt Befolkningen i Cache Valley et Besøg; han prædikede her igaar. Præs. E. T. Benson har ligeledes været her. Vi have nu travlt med Forberedelser til at sende Vogne til Staterne for at hente de Fattige; der forventes at kunne afgaae 50 Vogne herfra.

Jeg antager, De er godt underrettet om Regjeringens Foretagender, Krigen og Tidernes Tegn; men een Ting have vi lagt Mærke til her, at Onkel Sam (de Forenede Stater) tilsyneladende bereder sig til en ny Dyst med dette Folk, for om mulig at ødelægge Guds Rige, udrydde hans Tjenere og adsprede Hjorden; dog synes Ingen at frygte, men Alle sætte sin Lid til ham, som har ført dette Folk seirrigt frem fra Begyndelsen af.

Det har glædet mig at see, hvilke mægtige Fremskridt Evangeliets Principer have gjort blandt de Hellige her under min Fraværelse; der spores langt mere Aand og Kraft her nu end nogensinde før. De ere altid villige til at efterkomme enhver Opfordring, som rettes til dem; Fred og Enighed gjør sig gjeldende allevegne; vore Forsamlinger ere talrigt besøgte, livlige og kraftige, og selv nyde vi fuldt op af Herrens kosteligste Velsignelser. Vi skue fremdeles fremad med store Forventninger til den Dag, da vor Guds Rige skal reise sig i sin Vælde og straale som et Mønster for alle Jordens Nationer.

Maa Gud velsigne Dem og alle vore Søskende i Deres Arbeidsmark. Behag at bringe min hjerteligste Hilsen til Br. Cluff og alle Brødrene fra

Deres hengivne Ven
O. N. Liljenqvist.

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 222.)

Kun hvor Straalerne træffe paa Kloder fremkaldes Reflection, og hvor de træffe paa Kloder med Atmosphære fremkaldes Reflection og Varme.

For at tage et Exempel, have vi en saadan Reflection i Maanelyset; dette er Lys uden Varme, da Maanen ingen Atmosphære har, og den ubetydelige Varme, vi mærke i dens Lys, er under Reflectionen udviklet i vor egen Atmosphære. Derfor er Maanen en lys og kold Klode, og endskjøndt den er ligesaa meget oplyst af Sollyset som Jorden, er dens Temperatur dog 120 Grader under Frysepunktet. Deraf forstaae vi, at Lys kan existere uden Varme. Fordi Mennesket gjerne tænker sig Varme og Lys, som udgaaende fra Ilden, kan Forskjellen ikke gjøres tydelig nok; thi dette overført paa Universet er kun barnagtige og ufuldkomne Forestillinger, hvor høiere Love regjere. Altsaa i Solstraalen er Betingelsen for Lys og Varme. Træffe saadanne Straaler paa en Klode som Jorden, der har Atmosphære, naae de under en Brydning Overfladen og fremkalde Reflection, ligesom paa Maanen; men komme med det samme under Brydningen i stærke Svingninger og udvikle Solvarmestoffet, der opheder Atmosphæren og Jordoverfladen.

Den første Betingelse for Varmen er altsaa en Atmosphære. Dernæst at Solstraalen falder saa lodret som mulig, og vi hørte nylig om Humboldts Varmemaaling paa Andeskjæden under Æqvator.

Hvorfor bliver det efterhaanden koldere,

eftersom man kommer i Høiden? Fordi Luften bliver stedse tyndere, og som Følge heraf Svingningerne svagere, der fremkalde Varmen. Al Varme fremkaldes paa denne Maade og efter samme Lov. Under Linien ved Havoverfladen og i stille Veir ere Betingelserne tilstede for den største Varmeudvikling; disse blive bestandig mindre, eftersom Solstraalerne falde mere skraae, derfor er Kulden størst og Varmeudviklingen mindst henimod Polerne.

En anden Mærkelighed, der staaer i Forbindelse med Atmosphæren, vil jeg ogsaa nævne her; det er Synskredsen eller Horizonten. Hvorsomhelst vi befinde os paa Jorden, seer det ud som vi stod midt i en Hvælving, hvis høieste Punkt er lige over Hovedet, og derpaa sænker sig, indtil den naaer Jorden. Dette optiske Bedrag lader sig let forklare. Jorden er som en Kugle rundt omkring omgivet af Luften, der i en vis Høide bærer Skyerne og omfatter Kloden. Vi staae paa Bunden af dette Fluidum og have atter et Beviis paa Jordens Kugleform, idet den omgivende Atmosphære viser sig paa alle Punkter som en Skal omkring Jorden.

Uagtet Meget kunde være endnu at omtale, da vor Beskrivelse over Jorden kun er et flygtigt Omrids, saa gjelder Afhandlingen kun Lidt om Universet, og vi maae snart vove os videre frem i Himmelrummet. Endnu ville vi kun erindre Aarsagen til Afvexlingen af Aarstiderne her paa Jorden. Hvis Polerne stode lige eller lodrette paa Planet, hvorom den aarlige Bevægelse skeer, da vilde ingen Afvexling af Kulde og Varme finde Sted; men Herren sagde til Noah: „Saalænge Jorden staaer, skal Sæd, Høst, Frost, Hede, Sommer, Vinter, Dag og Nat ikke aflade.“ Derfor danner Jordens Axe en Vinkel med sit Plan (Ekliptika), eller staaer skraa paa den tænkte Flade af Banens Elipse, i hvis Brændpunkt Solen ligger. Deraf opstaaer dennes tilsyneladende Bevægelse fra den nordlige til den sydlige Vendekreds. Naar Solen staaer høiest over den nordlige Vendekreds, befinde Jorden sig i Elipsens ene Spids, vendende Nordpolen imod Solen, der bestraaler denne under en bestandig Dag, medens Sydpolen paa samme Tid har en bestandig Nat. Den 22de Juni staaer Jorden her paa sit Høidepunkt. Derefter nærmer Jorden sig Ovalens Bredepunkt, hvor den befinder sig den 22de Marts og 22de September, og den 22de December er Jorden i Ovalens modsatte Længdepunkt, og vender sin Sydpol skraa imod Solen, som da stadig belyser denne, medens Nordpolen er indhyllet i en bestandig Nat. Jorden er altsaa længst borte fra Solen den 22de Juni og 22de December, og nærmest den 22de Marts og 22de September.

Jordens Omdreiningsaxel danner en Vinkel paa 66 Grader og 33 Minutter med Ekliptikas Plan. Om Foraaret og Efteraaret deler Lysgrændsen Polerne, hvoraf Nordpolen om Sommeren og Sydpolen om Vinteren hos os ligger indenfor Lyset. Endnu maa bemærkes, at hver Planet har sit eget Plan (Ekliptika), der afviger fra Jordens, og danner bestemte Vinkler dermed. Saaledes er Hældningen i Forhold til Jordbanens Plan, hos Mercur 7 Grader, hos Venus $3\frac{1}{3}$ Mars $1\frac{5}{6}$, Vesta $7\frac{1}{7}$, Juno 13, Ceres $10\frac{5}{8}$, Pallas $34\frac{4}{7}$, Jupiter $1\frac{1}{3}$, Saturn $2\frac{1}{2}$ og Uranus $\frac{7}{9}$ Grader, saa det er ganske interessant at betragte denne Afvexling, som Naturen ogsaa her er saa riig paa. Forlade vi nu Jorden og reise $59\frac{24}{25}$ Jordradier eller 51,536 Miil ud i Verdensrummet, ville vi omtrent træffe Maanebanen.

Maanens

Hældning til Jordens Plan er $5\frac{1}{7}$ Grad. Dens Omløb om Jorden tilbagelægges i

lidt over 29½ Dag, eller 235 Omløb i 19 Aar. Tverlinien er 470 Miil eller lidt over ¼ af Jordens. Kubikindholdet er omtrent 1/49 af Jordens, dens Masse 1/80 og Tætheden 5/8 af Jordens. Læseren vil deraf kunne danne sig et sammenlignende Begreb om dens legemlige Forhold til Jordens. Hvis vi tænkte os Jorden at staa'e stille, vilde Maanen kun behøve 27 Dage og 7¾ Time for at gjøre et Løb om den, eller gjøre 254 Omløb i 19 Aar; men paa samme Tid Maanen gaaer om, har den ogsaa at følge Jorden paa hele dens Bane, saa den stadig ved sin dobbelte Mission maa have 2¼ Dag i Tilskud. Det følger derfor af sig selv, at Maanen bevæger sig langt hurtigere end Jorden, derimod dreier den sig kun een Gang om Axen for hvert Omløb, saa dens Aar, der omtrent er liig Jordens, kun har 12 a 13 Dage. Aarstiderne kunne ikke have nogen mærkelig Afvexling paa Maanen, da dens Axe saagodtsom staaer lodret paa dens Ekliptika, og omtrent parallel med Jordens. Dog kunne vi til de forskjellige Tider betragte dens Nord- og Sydpol.

Maanens Bane afviger ikke meget fra Cirkelen, som vi kunne see af Forskjellen. Naar den er i Perigæum, nærmest Jorden, bliver Afstanden herfra 48,710 Miil, og i Apogæum, længst borte, 54,362 Miil. Den viser sig at være 400 Gange saa nær Jorden som Solen, og med en ligesaa stor Skive. Ja, naar Maanen er i Perigæum, nærmest, og Jorden i Aphiliet, længst borte fra Solen, saa er Maanens Skive paa Himmelen langt større end Solens.

Dens Fart er 3,244 Fod i hvert Secund, og dens Vei meget ujevn, mere spiralformig end egentlig bugtet eller knudret. Den fjerner sig ved hvert tilsyneladende Omløb lidt over 5 Grader fra Solens tilsynelàdende Bane, Ekliptika, paa begge Sider; saa Maanen derved kommer under sit Omløb til daglig tilsynelàdende at skjære denne to Gange i bestemte Punkter, som kaldes Knuderne, den opstigende og nedstigende Knude. Men hver Gang, eller for hvert Omløb rykker den 1½ Grad mod Vest, og saaledes opstaaer Spiralen.

Den urolige Maane glider altsaa slangebugtende frem, og dens Ekliptika er i en stadig bølgende Bevægelse. Men forresten gjelde disse Uregelmæssigheder endnu i høiere Grad om Planeterne, hvis Baner ofte ere fulde af Bugter, ja Sløifer; ofte staae de (Planeterne) endog ligesom stille lidt, eller gaae et Stykke tilbage, for saa igjen at dreie af og rulle frem.

Ved Bemærkningerne om Flod og Ebbe hørte vi, at Maanen og Jorden ligesom faldt imod hinanden, og disse atter imod Solen. Saaledes udøve alle Kloder stadig gjensidig Virkning paa hverandre. Elipsernes Form kan nærme sig Cirkelen og igjen blive oval. Axernes Stilling undergaaer ofte ogsaa smaa Forandringer (Perturbationer), fordi alle Legemer udøve en gjensidig Paavirkning.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Betragtninger over Opløbene i Lancashire, England.

Efter i flere Maaneder at have sukket taalmodigt i Savn og Nød, som Følge af Arbeidsløsheden, har der forn ylig fundet nogle Excesser Sted blandt Arbeidsklassen i Staleybridge og tilgrændsende Steder i ovennævnte County. Pøbelen har gjort sig skyldig i store Uordener og Voldsgjerninger, saa at der har hersket en forfærdelig Rædsel blandt Befolkningen i denne Egn i flere Dage. Betydelige Ødelæggelser anrettedes hos flere Personer, som ved deres Opførsel havde paadraget sig Folkets Mishag; Boutiker og Magasiner bleve opbrudte og aldeles tømte, medens voldelige Fornærmelser tilføiedes Politiet og Andre, der havde vakt Folkets Forbittrelse. De Misfornøiede klage lydeligt over Forsørgelses-Committeernes Fremgangsmaade og søge at retfærdiggjøre de stedfundne Optøier ved at paapege de Lidelser, de Brødløse uden Nødvendighed have maattet bære, som Følge af den mislige Forvaltning af de Midler, Nationen har ydet til Nødens Afhjælpelse. Committeerne og flere fremragende Embedsmænd stræbe at udfinde Anledningen til Tumulten og tilskrive den flere Aarsager, saasom uvise Taler af forskjellige Geistlige — Mænd, som søge at ophidse den offentlige Mening ved stadig at gjentage hvad Folket lider; Trykningen af Breve, hvis Indhold har Tendents til at vække Utilfredshed med Committeernes Uddeling af Fødemidler og Klæder, og flere lignende Grunde anføres. Men Alle maae imidlertid indrømme, hvor uenige de end ere om Oprindelsen til Optøierne, at disse Uordener vilde fremkalde et frygteligt Anarchi i alle Manufactur-Districterne, hvis de ikke itide dæmpes, og endskjøndt Rolighed for Øieblikket er gjenoprettet, ansees det dog for høist nødvendigt, at et stærkt Politicorps og et stort Antal Soldater holdes i Beredskab for alle Eventualiteter.

Endskjøndt Ingen synes villig til at indrømme det, hersker der dog stor Mistro til Folkets Velvillie. Der er Mange, som anvende venlige og formildende Ord for at berolige Gemytterne, men det er øiensynligt nok, at hverken Øvrigheden eller Folk af Rang sætte stor Lid til Arbeidsklassen. De ansee den omtrent som et vildt Dyr, hvem det er klogere at kjærtegne end at tirre. Sagen begynder at antage en meget alvorlig Charakteer i alle Manufactur-Districterne, og der vil udkræves al den Viisdom, som Landets Stormænd ere i Besiddelse af, for at forebygge de Ulykker, der true Nationen, som Følge af Bomuldsfabrikernes Standsning og den deraf flydende Brødløshed blandt Arbeiderne.

Flere Planer ere fremkomne i det Øiemed at standse dette Onde, men ingen af dem giver Haab om et tilfredsstillende Resultat. Den, der sandsynligviis kunde gjøre meest Gavn, Emigrationen nemlig, har mødt afgjort Modstand. Den har fundet levende Uvillie hos dem, hvem det paaligger at afhjælpe Ondet, thi de smigre sig fremdeles med det Haab, at Bomuld snart kan erholdes og Fabrikerne atter sættes i Gang, og hvis Arbeidskraften da var svækket ved Emigration, maatte Fabrikerne

alligevel staae, indtil nye Arbeidsfolk vare anskaffede. Af denne Grund have de hidindtil modsat sig al Hjælp, som tilbydes Arbeidsklassen i Form af Emigration.

Vi maae i Sandhed forbauses over den mærkværdige Maade, hvorpaa Herren lader sin Tjener Josephs Ord opfyldes. Opstanden i Sydcarolina var Begyndelsen til de Veer, som skulde ramme Nationerne. Fra det Sted skulde de udbrede sig, indtil hele Nordamerika var indviklet i Borgerkrig. Endnu er Krigsflammen ikke tændt i Storbritannien, men Herren har sagt, det skal skee; de sørgelige Virkninger af Oprøret i Sydcarolina spores allerede nu paa en følelig Maade i hele dette Land (England). Det var ikke mere end billigt, at Befolkningen i Amerika, som først hørte og først forkastede Herrens advarende Rost, ligeledes først maatte føle Straffen for sin Gjenstridighed. England, som var den næste Nation, hvem Evangeliet tilbødes, bliver den næste i Touren; og Lancashire, det første County i dette Land, hvor Herrens Tjenere først fremtraadte med Saliggjørelsens Budskab, krymper sig allerede under Følgerne af sin Gjenstridighed.

Indbyggerne i dette Land have havt en særdeles gunstig Leilighed til at høre Evangeliet. Der findes vist neppe en By, ja selv ikke den ubetydeligste Flække, uden Israels Ældster have opløftet deres Rost der og forkyndt Folket det Budskab, Gud har overdraget dem. Ethvert lovligt Middel er bleven anvendt med Iver og Ufortrødenhed for at udbrede Kundskab om Saliggjørelsens Principer. Bog efter Bog har forladt Pressen, og en Overflod af Smaaskrifter er bleven udspredt i enhver Krog af Landet. Vi have derfor i den senere Tid følt, at Vidnesbyrd af et andet Slags maa bæres for den britiske Nation end det, der er bleven forkyndt af Herrens Tjenere i dette Land de sidste fem og tyve Aar. Vore Ældster have med Utrættelighed stadfæstet deres Lærdomme med den hellige Skrifts Ord, men det lader til, at kraftigere Vidnesbyrd nu behøves. „Efter Eders Vidnesbyrd," siger Herren til sine Tjenere, „kommer Vrede og Fortørnelse over Folket," og denne Nation kan være vis paa, at medmindre en gjennemgribende Omvendelse finder Sted, vil hans Vrede uundgaaeligt udøses over dem. Uagtet Noah prædikede i 120 Aar for sine Samtidige, kom dog Floden tilsidst. Han var kun et Menneske, og ligesom Andre hjemfalden til den menneskelige Naturs Svagheder; men da Gud kaldte ham til at forkynde sit Ord blandt Folket, var det forpligtet at adlyde samme eller blive haardt straffet for sin Opsætsighed. I hiin Tid havde de uden tvivl begyndt at ansee Noæ Prædiken som en „gammel Historie," de havde hørt saa ofte, at den havde tabt al Betydning for dem, og i det Høieste kun fremkaldte et medlidende Skuldertræk hos dem, der ansaae ham som en gal Mand, eller vakte Forbittrelse hos dem, der forfulgte ham som en Bedrager.

Saaledes gaaer det ogsaa i vore Dage. Endskjøndt fem og tyve Aar ere henrundne siden Advarselsrøsten første Gang lod sig høre her i Europa, og Mange maaskee tænke som Striften siger: „Alting bliver ved det Gamle, som fra Skabningens Begyndelse," og det vil rimeligviis vedblive at være saa — vil dog denne Nation opvaagne tidligere eller senere (og vi troe inden ret længe) til fuld Bevidsthed om sin forfærdelige Tilstand. De nylig stedfundne Opløb ere kun Begyndelsen til Veerne — kun Forløberne for den rasende Orkan, som snart vil bryde løs og sprede Elendighed, Nød og Ødelæggelse blandt et Folk, som forkastede det eneste Middel, der tilbødes det til timelig og aandelig Frelse.

Taknemmelige maae i Sandhed de Hellige være, hvem Gud har skjenket et Middel til at undflye Babels Fordærvelse og paafølgende Straf. Istedetfor at være seendrægtige til at gaae ud, og istedetfor at see sig tilbage ligesom Loths Hustru med Vemod og Bedrøvelse, burde de juble af Tak og Lov til Herren deres Gud for hans faderlige Omsorg, hvorved de kunne erholde en Salighed, der vil strække sig til deres Efterkommere gjennem alle Slægter.

Af „Deseret News" erfare vi, at Ældste N. V. Jones, som en kort Tid præsiderede over de Europæiske Missioner, er afgaaet ved Døden i Store Saltsøstad den 15de Febr. i en Alder af 40 Aar. Han har været Medlem af de Sidste-Dages Helliges Kirke i 22 Aar, og har i al den Tid vundet saavel sine Foresattes som sine Søskendes Agtelse ved sin retskafne Vandel og utrættelige Virksomhed i Kirkens Tjeneste. Af hans mange vigtige Tjenester ville vi kun nævne hans energiske Deeltagelse i „Mormon-Batallonens" Expedition til Mexico, hans treaarige Mission i Ostindien og hans toaarige Mission til Europa. Siden sin Hjemkomst fra England blev han af Præs. Young kaldet til at lede Driften af Jernværkerne hjemme, hvilket Hverv han røgtede med sædvanlig Energi og Indsigt. Et talrigt Følge ledsagede ham til Graven, hvor det øverste Præsidentskab afholdt Taler, passende for Leiligheden.

Tale af Præsident Heber C. Kimball,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1862.

(Fra „Deseret News.")

Jeg gad vide, om der er Nogen i denne store Forsamling, som ikke finder de idag givne Instructioner anvendelige paa sig. Jeg idetmindste tilegner mig det Hele, og jeg troer neppe der findes en saa retfærdig Mand i denne Hal, som ikke kan anvende Størstedelen af hvad Broder Brigham har sagt paa sig.

Det er meget almindelig at høre Bemærkninger som denne, naar Brødrene have talt i en revsende Aand: Jeg skulde mene nogle af Brødrene have faaet en drøi Irettesættelse idag; godt er det, det gjaldt ikke mig. Er ikke dette og lignende Udtryk meget almindelige? Den Trøie passer ikke mig, siger En. Hvorfor passer den Dig ikke? Fordi Du ikke trak den paa. Havde Du trukket den paa, vilde den have passet fortræffelig. Jeg troer ikke, der er En tilstede her idag, uden han har godt af de Lærdomme, som ere givne, thi Alle kunne forbedres og udvikles baade i vor daglige Vandel og Tale. Jeg veed, jeg kan trænge til Forbedring i mange Henseender og forstaaer, at jeg stadig voxer i Evangeliet.

Nogle ville maaskee sige: Men er De ikke for gammel til at lære? Jeg svarer nei, thi er jeg for gammel til at lære, er jeg ogsaa for gammel til at leve. Naar

en Mand ikke kan bære mere, gjorde han bedst i at forlade denne Verden. Jeg troer, jeg forstaaer ret, hvad Præs. Young har talt om, og han ønsker, at hver især skal sætte det i practisk Anvendelse.

Med Hensyn til de uafhængige Compagnier, her har været Tale om, veed jeg virkelig ikke, om jeg vil præsidere over dem eller ikke. Br. Joseph sagde til det første Compagni, jeg samledes med, og som Præs. Young hentydede til idag, hvilket bestod af omtrent alle Kirkens mandlige Medlemmer: „Kom, Brødre, bring Eders Penge og Alt, hvad I eie, med Eder." Vi samlede Brødre fra Novia Scotia og fra alle Staterne og reiste derpaa 40 engl. Miil i en saakaldet uafhængig Tilstand, det vil sige, hver Mand havde sine Penge i Lommen og var fast bestemt paa ikke at give dem ud; men da vi kom til Portage, organiserede Br. Joseph det uafhængige Compagni, og beskikkede Præsidenter over Hundrede, over Halvtreds og over Ti, der skulde lede og styre dem. Derpaa udnævnte han en Kasserer og enhver Embedsmand, som var nødvendig for en varig Organisation, og sagde: „Brødre, jeg ønsker I skulle komme sammen og bringe Eders Penge med. Jeg vil ikke bede om frivillige Gaver eller Sammenskud, men jeg ønsker, I skulle tage med Eder hver Skilling, I eie!" Nogle havde Intet, Nogle havde hundrede Dollars, Andre havde en halv Dollar, hvilket de Altsammen overleverede til Kassereren. Det blev os derpaa lært Nødvendigheden af at underkaste sig Guds Love og Regjeringsorden.

Det er et vigtigt Hverv at lede Guds Hellige, og medmindre de underkaste sig ham og Kirkens Embedsmænd, kan selv ikke en Prophet lede dem. Lydighed er den fornemste Pligt, der paahviler os. Hvorledes kan vel Guds Rige blive opbygget paa Jorden, hvis vi ikke af al vor Kraft stræbe at efterleve saavel som at prædike Evangeliets Principer? Det er den eneste Maade, hvorpaa hver Mand i denne Kirke kan opnaae Uafhængighed. Jeg overveiede disse Ting, da Br. Joseph fremlagde dem for os. Hvis vi ere villige til at gjøre, som det bliver os lært af Herrens Tjenere, ville vore Offere da ikke blive antagelige for hans Aasyn? Jo, visselig.

Medens vi vare paa den Reise, jeg har hentydet til, sagde Joseph, at der var henlagt en Begavelse for os, hvorfor? Fordi vi havde gjort, som det blev os sagt, og jeg kan bevidne, at vi fik denne Begavelse. Ere vi færdige med vore Begavelser? Nei, vi have netop begyndt, vi have kun gjennemgaaet Indledningsordinantserne, og ere endnu blot Børn i disse Ting; men ere vi trofaste, ville vi opnaae Alt, hvad vort Hjerte kan ønske sig, thi den Almægtige vil ikke holde nogen Velsignelse tilbage for dem, der elske ham og holde hans Bud.

I erindre udentvivl, at Bibelen omtaler en Qvinde, der var temmelig ærgjerrig, og derfor ønskede, at hendes Sønner skulde indtage en fremragende Plads i Frelserens Nærhed. Hvad jeg sigter til, staaer nedskrevet i Matthæi Evang. 20, 20. „Da gik Zebedæi Sønners Moder til ham med sine Sønner, faldt ned for ham, og bad ham om Noget. Men han sagde til hende: Hvad vil Du? Hun sagde til ham: Siig, at disse mine to Sønner skulle sidde i dit Rige, den Ene ved din høire, den Anden ved din venstre Side. Men Jesus svarede og sagde til hende: I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke, og døbes med den Daab, som jeg skal døbes med? De sige til ham: Vi kunne. Og han sagde til dem: Min Kalk skulle I vel drikke, og med den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes; men at sidde ved min høire

og ved min venstre Side, hører ikke mig til at give Nogen uden dem, som det er beredt af min Fader."

Her finde vi altsaa den Lærdom stadfæstet af Frelseren, at det er Faderens Ret at stille hvert Individ paa sin Plads i det Rige, som i Fremtiden skal arves af de trofaste Hellige. Lad mig nu sporge, om vi kunne vandre med Christus i den Gjenfødelse, som er talt om? Men lad os først blive enige om, hvad Gjenfødelsen er. Jeg betragter det som en Forbedring eller Fremadskriden i hvad der hører Gud og hans Rige til. Andre sige, det er en Forandring eller Fornyelse, som Guds Aand bevirker i Sjælen. Atter Andre kalder det en ny Fødsel. Paulus taler temmelig udførligt herom i sit Brev til Titus 3, 4-7. „Men der Guds vor Frelsers Miskundhed og Kjærlighed til Menneskene aabenbaredes — ikke for de Retfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed — frelste han os ved Igjenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Hellig-Aand, hvilken han haver rigeligt udøst over os ved Jesum Christum, vor Frelser, at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulle efter Haabet vorde Arvinger til det evige Liv." Og Frelseren siger i sin Samtale med Nicodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født paany, kan han ikke see Guds Rige." Og paa et andet Sted siger han: „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig udi Igjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, skulle I og sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer." (Joh. 3, 3. Matth. 19, 28.)

Mange andre Skriftsteder kunde anføres, for at vise hvorledes Læren om Igjenfødelsen blev betragtet af Jesus og Apostlerne, men ovennævnte ere tilstrækkelige for Nærværende. Jeg veed, at vi, Israels Ældster, have efterfulgt Christus i Igjenfødelsen, og vi ere blevne fødte paany i ham, hvisaarsag Rigets Velsignelser tilflyde os rigeligt Dag for Dag, og de ville vedblive at tilflyde os i al Evighed. Hvad! jordisk Velstand? Ja, Alt hvad der er godt; om ikke saa var, hvorledes kunne I da komme til at arve Alting, hvilket er forjættet de Trofaste?

Jeg antager, mine Følelser vare ligesom Apostlernes fordum, da jeg i Forening med de Ældste gjennemvandrede Staten Ohio og de Britiske Besiddelser paa min Tour til Staten Maine. Vi kaldte de Hellige sammen og organiserede dem i Conferencer, og vi beskikkede gode og forstandige Mænd til at indsamle Penge blandt de Hellige til Indkjøb af Jord i Missouri. Vi udførte punktlig vor Pligt og vare troe for Herren, og havde alle de Hellige været ligesaa troe som vi, kunde vi havt en betydelig Fordeel; men desuagtet vil Dagen komme, da vi skulle eie hiint Land, og det er min fulde Overbeviisning, at jeg skal faae Alt, hvad jeg gjør mig værdig til, i Herrens egen Tid.

Naar Guds Rige triumpherer, skal hver Mand blive belønnet efter sine Gjerninger og annamme Velsignelser i Forhold til sin Værdighed — hverken Mere eller Mindre.

Jeg erindrer, hvad Joseph sagde, da vi kom tilbage til Missouri fra vor Mission: „Nu, Brødre, er det en god Leilighed til at blive riig; nu er det god Tid for os at samle Formue." Dengang han sagde dette, var det netop den trangeste Tid, de Hellige nogensinde havde oplevet. De fleste af de Tolv indlode sig i Speculationer, og Halvparten af dem faldt fra. Jeg henvendte mig til Broder Joseph med Spørgsmaal om hvad der var bedst for mig at gjøre, og han svarede: „De vil have en prægtig Leilighed til at faae en god Underviisning i disse Tider

her, eller De kan gaae ud og prædike efter eget Valg; Herren vil velsigne Dem i begge Dele." Jeg gik derfor ud og prædikede tilligemed flere Andre, medens Mange indlode sig i timelige Speculationer, hvilke vi, paa to eller tre Undtagelser nær, aldrig have seet siden.

Saaledes var det ogsaa med Oldtidens Apostler. Da Frelseren var korsfæstet, sagde Disciplene til hverandre: Kom Brødre, lad os atter tage fat paa Fiskeriet, hvilket de ogsaa gjorde; men det vilde ikke lykkes dem, for Christus kom langs Søens Bred, antændte en Ild og kogte lidt Fisk, og da han spurgte dem, om de havde noget Kjød, svarede de: Vi have intet. Han bød dem derpaa at kaste Garnet paa den anden Side af Skibet, og de fik Fisk i Overflødighed.

Dette Værk vil stadig rulle frem, Riget skal opbygges, de Retfærdige indsamles, og de Udvalgte vandre tilbage til Zions Centrumstav Der er Mange, som ville forblive i Staterne, indtil vi vende tilbage dertil, men jeg vil sige dem, de maae først komme herop til Utah, thi det er den eneste Maade, de kunne høste noget Gavn af de Helliges Velsignelser i Jackson County i Missouri, hvilket de ville erfare i sin Tid. Lad os tjene Gud, Sødskende, af vort ganske Hjerte, Sjæl og Sind, da vil Alt gaae godt for os, og vor Seir er vis. Som det var i gamle Dage, er det ogsaa nu: de Hellige maae gaae til Bjergene, Oplagsstedet for Guds Riges Velsignelser, for at beredes for Zions fremtidige Herlighed og for at kunne nyde af dens Goder.

Lad vor Vandel være saadan, at vi kunne blive uafhængige af alle andre Folk paa Jorden. Dette burde være vor bestandige Stræben. Vi burde forene vore Følelser, og ligeledes vore Midler, i det Øiemed at opbygge Zion; hvis vi gjøre dette og besjæles af een Aand, ville alle vore Foretagender krones med Held. Jeg kjender ingen anden Maade, hvorpaa vi kunne blive af eet Hjerte og eet Sind med Hensyn til Guds Riges Anliggender. Kun paa denne Maade kunne vi voxe i Kundskab om Sandheden, og inden længe ville Englene komme og besøge os, og Faderen vil tale med os angaaende sit Riges Affairer og sine ophøiede Planer. Lad os stræbe at erhverve os disse Velsignelser, thi de ere vore, naar vi ere trofaste og ydmyge.

Ingen god Mand vil søge at tvinge Nogen ind i Guds Rige; men Enhver maa stræbe i Retfærdighed for sin egen Frelse og sikkre sig en evig Arv. De Retfærdige have ingen Grund til at frygte, om end alle Mørkets Magter, baade synlige og usynlige, vilde ruste sig til Kamp mod dem. Troskab er deres fornemste Værn.

Brødre og Søstre, vi skulde Alle være som Leret i en Pottemagers Haand, og det skulde glæde mig om hele dette Folk forstod, at Enhver skal blive belønnet efter sine Gjerninger, i Forhold til sine Fortjenester.

Maa Gud velsigne dette Folk evindelig. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 191.)

(Fortsat fra Side 191.)

Medens jeg sad fængslet i Liberty, besøgte han mig, og jeg meddeelte ham da, at han var bestikket til at indtage Thomas B. Marsh's Plads i de tolv Apostlers Qvorum. Han tog virsom Deel i at faae de Hellige forflyttede fra Far West, og vendte tilbage med de Tolv for at opfylde Aabenbaringen angaaende Grundstenen til Templet i Far West.

Da de Hellige gik fra Forsamlingen, sagde Br. Turley til Brødrene Page og Woodruff: „Vent lidt, mens jeg siger Farvel til Isaac Russell;" og idet han bankede paa Døren, raabte han Russell. Dennes Hustru svarede: „Kom ind; det er Br. Turley." Det kan det ikke være," sagde hendes Mand, „thi han reiste herfra for to Uger siden;" men da han med Forundring saae, det var Turley, bad han ham sidde ned. „Det kan jeg ikke," svarede Turley, „ellers mister jeg mit Følge." „Med hvem følges Du da?" spurgte han. „Med de Tolv." „De Tolv!" „Ja, husker Du ikke, det er den 26de idag, den Dag, da de Tolv skulde tage Afsked med sine Venner paa Tempelpladsen for at begive sig paa Veien til Øerne i Havet? Aabenbaringen er nu opfyldt, og jeg er nu paa Reisen med dem." Russell stod aldeles maalløs af Forbauselse, medens Turley bød ham sit Farvel.

Onsdagen den 1ste Mai 1839. Følgende Brev blev afsendt til „Quincy Argus," et Ugeblad, som udgives i Quincy:

„Til Redacteuren af „Argus."

„Paa Grund af den store Indstrømning af Fremmede, der daglig finder Sted til denne Stad, som Følge af deres Udrivelse fra Missouri, ønske vi at bekjendtgjøre gjennem Deres Spalter for Befolkningen i Quincy og Omegn, at blandt de Ankomne saavel som blandt de, der herefter komme, uundgaaelig maa findes mange Individer, som aldrig have tilhørt vor Menighed, og Andre, som engang have staaet i vort Samfund, men som af forskjellige Grunde ere blevne udelukkede fra os. Blandt disse er der Mange, som ere henfaldne til Vaner, der staae i Strid med Moralens Principer, saasom Banden, Sværgen, Drukkenskab, osv., hvilke Laster de Sidste-Dages Hellige lettelig kunde blive beskyldte for under de forhaandenværende Omstændigheder. Men da vi som et Folk ikke ønske at finde os i saadanne Beskyldninger, ville vi herved erklære, at deslige Individer have intet Samfund med os, at vi med Afsky vende os bort fra alt Saadant, at alle de Personer, som engang tilhørte vor Kirke, men gjorde sig skyldige i nævnte eller lignende Laster, ere blevne udstødte fra os, og at vi ville iagttage samme Forholdsregler med alle saadanne Individer herefter.

„Endvidere erklære vi for Borgerne herststeds, at vi føle os dem taknemmelig forbundne for den Patriotisme, de have lagt for Dagen, saavel som for den hjælpsomme og kjærlige Haand, de have rakt os i vor sørgelige Forfatning, og det skulde bedrøve os meget, om deres Venlighed og Velgjørenhed blev misbrugt af ryggesløse og rænkefulde Folk, som under Armodens Maske skulde søge at føre sig deres Medmenneskers Godhed til Nytte og sætte sig i Gjeld hos dem, uden fjerneste Udsigt eller Villie til at afbetale den, og tilsidst bevirke, at vi som et Folk blev bebeskyldt for Uærlighed.

„Vi erklære paa det Bestemteste, at vi afskye al saadan Færd, og advare

Quincys Borgere for alle Individer af dette Slags, som maatte foregive at høre til vort Samfstnd.

„Ved at indrykke denne Artikel i Deres Blad vilde De, Hr. Redacteur, vise os en særdeles Tjeneste.

„Skrevet og undertegnet paa de Sidste-Dages Helliges Vegne af Deres ærbødige Tjener

John Taylor."

Idag kjøbte jeg i Forening med Flere af Committeen en Farm paa 135 Acres Land af Hugh White for den Sum 5,000 Dollars; ligeledes en Farm af Dr. Isaac Galland for 9,000 Dollars, hvilken er beliggende Vest for ovennævnte Farm. Begge Kjøbecontracterne skulde lyde paa Alanson Ripleys Navn, ifølge Committeens Ønske; men Sidney Rigdon erklærede, at „ingen Committee havde mindste Control over nogen af de Eiendomme, han havde at bestille med." Paa Grund heraf blev Handelen om Gallands Farm sluttet i George W. Robinsons Navn (Rigdons Svigersøn), dog paa den udtrykkelige Betingelse, at han skulde overdrage den til Kirken, naar Kirken havde betalt den efter de i Contracten opførte Clausuler.

(Fortsættes.)

Aftensang.

Mel. Kom lad os nu, Venner, i Kjærligheds Aand.

Nu himmelske Fader, da Dagen er endt,
Saa vil vi os bøie med Tanken henvendt
Til Dig mod det Høie,
Hvorfra Du saa nøie
Dem kjender og skuer, som lyde dit Bud.
Saa hør os, o Fadrr, vi bede Dig nu.

Først ville vi takke for Sandhedens Ord,
Du gjengav til Frelse for hver den, som troer,
Saa Ingen kan komme,
Naar Tiden er omme,
Og sige, de kjendte ei Sandhedens Vei;
Thi da vil Du svare, Du kjender dem ei.

Vi dernæst vil takke, Du drage os lod
Til Lyset fra Mørket, hvorudi vi stod,
Saa grant jeg nu kjender,
At Mænd Du udsender
Med Fuldmagt at døbe dem udi dit Navn,
Som Synden bekjender og tyer til din Favn,

Ja takke Dig burde vi tidlig og seent,
Og takke Dig vil vi af Hjertet saa reent,
Modtag den, o Fader,
Hvor lidt det end lader,
For Alt, hvad vi daglig modtager af Dig,
Ja Fader, Du Ingen i Godhed er liig.

Hvad Gave Du giver, den største dog er:
Din Aand i vort Indre, der Vidnesbyrd bær
Om Dig og dit Rige
Og Mænd, der tillige
Os lede og styre paa Sandhedens Vei,
Saa Mørkhedens Magter de skade os ei.

De Mænd, Du udsender, som Vidnesbyrd bær
Om Dig og din Gjerning, vær stedse dem nær
Og leed dem ved Naaden,
Og før os ved Aanden
Og de, som i Mørket endnu monne gaae,
At de kan til Lyset og Sandheden naae.

Du seer nu vor Hensigt, tilhvile at gaae,
O lad dine Engle som Nattevagt staae
Om os og vort Leie,
Og Alt hvad vi eie,
Og styrk os fremdeles med Sandhedens Aand,
At fremrulle Værket, Du gav os i Haand.

J. Johansen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.